

LUČ

Pismo iz Rakovnika.

Ne bom Vam povedal kaj posebnega. Le toliko bo, da boste malo spoznali, kako na tem koncu Ljuljane mi mali živimo.

Najprej se moram potožiti: naš Marijin vrtec je imel med počitnicami tudi svoje »počitnice«. Res, to nam nikakor ni v čast. Pa je že prišlo tako, da je nekje tam proti koncu julija pritislila prevelika vročina in se je malim vrtnarčkom zahotelo v senco. Sicer pa zemlja tudi pozimi počiva tri ali štiri mesece; To je nujno in potrebno, oziroma vsaj kvarno ni. — Vem, da opravičilo ne drži, pa saj ni menda samo pri nas bilo tako.

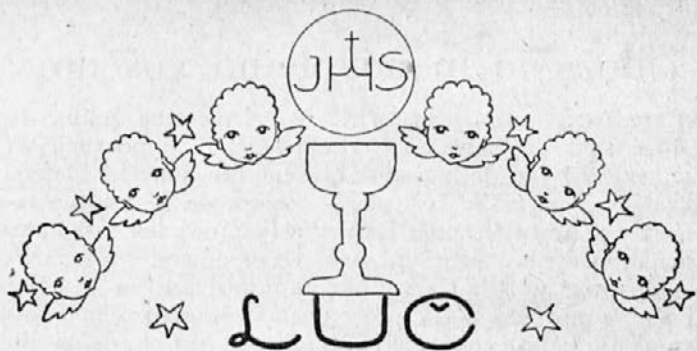
Sedaj smo začeli »z vso paro«, da tako rečem, skupno z odseki smo imeli že šest sestankov. Pri nas velja tudi načelo: novi časi, nova vlada. Tako ima naš Marijin vrtec nov odbor, katerega predseduje tisti, ki se bo pod ta sestavek podpisal. Ta odbor ima nalogo, pomagati g. voditelju: vabiti člane k sestankom, pripraviti na sejah točke za sestanek, sodelovati pri sestanku (tajnik, odborniki po razredih), dalje v teku leta pomagati pri raznih malih predstavah, zlasti v majniku. Lansko leto je na primer tedanji odbor lepo pripravil male akademije za vsako nedeljo v majniku pri Marijinem oltarčku. Letos imamo vsi najboljšo voljo vestno izpolnjevati naša pravila. Zaenkrat Vam še članov ne morem pohvaliti, saj še ne pridejo vsi k sestankom, pa tudi drugače z menoj vred smo še bolj v »počitnicah«.

Pred nami je 8. december. G. voditelj je že rekel, da imamo tudi mi svoj del pri skupni akademiji, pri kateri sodelujejo g. bogoslovci, konvikt in naš Marijin vrtec.

Prosim, spomnite se kdaj v molitvi mojih podložnikov v Marijinem vrtcu in mene, ki Vas prisrčno pozdravljam.

Znidaršič Tone,
predsednik.

Za misijone so darovali iz Dobove pri Brezicah: Prestor Marija 3 din, Rovere Zvonko 2 din, gđc. Zalokar 10 din; po 0.50 din: Polovič Zofija, Polovič Janez, Bogovič Ivana, Doléne Fani, Znidarič Marija, Pavuna Karl, Seler Stefan, Lubšina Ivana, Molan Cecilija, Seler Marija, Sablič Terezija, Vučajnk Roz., Zupančič Andrej, Furlan Zdenka, Vučajnk Franc, Vučajnk Janez, Bosina Antonija, Benkoč Ivan, Zupančič Anton, Sluga Anton, Toporišič Ana, Kopinč Zofija, Gorjavič Ivana, Molan Stefanija, Zupančič Martin, Polovič Marija, Vučajnk Ana, Krulje Ernestina, Borštner Bogomila, Polovič Ivanka, Držič Rozalija, Les Rozalija, Polovič Marija, Doléne Zlata, Furlan Zdenka; po 0.25 din: Zorko Ernest, Kežman Ivan, Spalj Branka, Horvatič Andrej, Vidmar Jože. Skupaj 30.25 din (po p. Konstantinu).

LETO III.

JANUAR 1938

Štev. 5

Jezušček, z ročico svojo
blagoslovi dušo mojo!

Božično in novoletno voščilo

Predragi moji prijateljčki! Iz celega srca želim, da bi svete božične praznike preživeli v posvečujoči milosti božji in da bi vse te blažene dni nebeško Detece kraljevalo v vaših dušicah. — Želim, da bi vsakdo izmed vas postavil svoje lastne jaslice, naj bodo še tako skromne. Vsako jutro in vsak večer opravi pred jaslicami svoje vsakdanje molitve in zapoj zraven še kako božično pesmico. Vsak večer dostavi še očenaš in zdravomarijo za prezebajoče in gladujoče otroke, da bi jih nebeško Dete potolažilo. Na sveto noč pojdi k polnočnici, če ti starši dovolijo. Vsako nedeljo in vsak praznik prejmi sveto obhajilo. Nobenega Lučkarja in nobene Lučkarice pa naj ne bo, ki ne bi prejela vsaj enkrat v teh božičnih dneh božje Dete v svoje srce.

Za novo leto vam želim obilo sreče! Kdor doslej ni izpolnjeval »Jesusovih dni«, naj se z novim letom poboljša. Novo življenje začnite! Naj ne mine noben večer, da ne bi vzeli v roke »Luči« in zaznamovali na predzadnji strani ovitka svoj napredek ali svoje napake s križci in ničlami.

Urednik.

Gregor Mali:

Sveta noč

*Zakaj tako lepo žaré
nocoj nebesne zvezde?
Zakaj se v biserih bleste
na zemlji grešni ceste?*

*Zakaj prišli so iz nebá
nocoj prepevat zbori?
Zakaj nocoj so brez gorjá
ose hiše in vsi dvori?*

*Pred jaslice nas vabijo
nocoj nebesne zvezde,
pred božje Dete vodijo
nocoj na zemlji ceste.*

*Marija v hlevčku Dete je
brezmadežno rodila,
domove naše zemeljske
v svetišča spremenila.*

*K Mariji, bratci, sestrice,
pred jaslice hitimo
in sveto, božje Detece
hvaležno z njo molimo!*

Turjan:

Božično spreobrnjenje

Mali Tito je bil sin trgovca. Matere nikoli ni poznal. Mnogokrat je povpraševal očeta, zakaj nima matere, češ sosedov Nejko jo pa ima. Oče je postal pri takih besedah mrk in ni odgovoril. Titu je celo grozil, da bo tepen, če še enkrat spregovori z Nejkom. Tega Tito ni mogel razumeti. Saj Nejko ni bil hudoben. Bila sta velika prijatelja. Nikoli se nista še sporekla. Kadar je šel oče po opravkih, je deček vedno preprosil teto, ki jima je gospodinjala, da je smel na dvorišče. Z dvorišča je smuknil na sosedov vrt, tam pa je poklical Nejka in takoj sta se začela igrati.

Nekega dne je šel oče zopet po opravkih. Tito je pregovoril teto, da ga je pustila na dvorišče. Hitro je splezal čez ograjo, kjer ga je že čakal Nejko. Veselo sta se igrala in pogovarjala. Med drugim vpraša Nejko: »Ali si šel ti že kdaj k maši? Jaz bom šel jutri, ker je nedelja, saj bom kmalu začel hoditi v šolo.« Tito ni razumel. Besede maša še ni slišal. Za šolo je vedel, da bo tudi on začel hoditi drugo leto, a o maši ni ničesar vedel. Skomizgnil je z rameni in sram ga je bilo, da kaj takega ne ve, kar ve Nejko.

Ko je opoldne prišel oče domov, ga Tito, nič hudega sluteč, vpraša: »Očka, ali veš, kaj je to maša?« Očetu se pomračilo čelo: »Kje si pa zopet to besedo pobral? Si zopet postopal z Nejkom?«

Tito postane rdeč ko rak. Ni vedel, kaj naj odgovori. Ko oče zapazi rdečico, takoj ve, kako in kaj. Vzame v roko palico, in začne z njo neusmiljeno obdelavati fantkove hlačke. Tito se je drl in brcal na vse kriplje. Odslej ga tudi teta ni več pustila na dvorišče.

Minilo je leto. Zapadel je prvi sneg. Tito je hodil prvo leto v šolo. Zelo se mu je zdelo čudno, da s svojimi součenci ni smel govoriti. Gospodje učitelji so najbolj pazili nanj. Ko pa je prišel v razred prijazni gospod, ki je bil ves v črno oblečen in je imel bel ovratnik, je moral Tito ven. Čakal je celo uro, da je oni gospod odšel. Teta je šla vedno z njim v šolo in je tudi ponj prišla. Čeprav mu je bilo prepovedano govoriti s tovariši, je vendar imel včasih priliko pomeniti se s tem ali onim. Kmalu je zvedel, kaj je sveta maša. Silno je hrepenel, da bi se je vsaj enkrat udeležil. Saj so mu pripovedovali, kako je lepo in svečano, ko tisti prijazni gospod povzdigne hostijo in kelih.

Najhuje mu je bilo nekega dne, ko je vsak pripovedoval, kaj mu je prinesel sveti Miklavž, le on ni ničesar vedel o njem. Toda zvedel je takoj, da je to dober svetnik, ki obdaruje vsakega pridnega otroka na svoj god. Vedno huje je postajalo Titu. Hotel je stopiti pred očeta in govoriti z njim o vsem tem, kar je slišal. Ali vedno se je zbal, da bo tepen, če bo kaj takega govoril.

Hitro so minevali dnevi. Tito se je vedno bolj spominjal Nejka, s katerim se že dolgo nista videla. A prilika

ni hotela priti, da bi šel k sosedovim. Slednjič je vendarle prišel ugoden trenutek.

Teta je šla po opravkih, oče pa je bil v službi. Ker je pozabila teta zakleniti hišna vrata, je Tito lahko stekel k sosedovim. Sedaj že nekaj dni niso imeli šole. Še sam ni prav dobro vedel, zakaj, ker mu očka ni hotel povedati.

Pri sosedovih je Nejko postavljaj jaslice. Tito kar ostrmi, ko zagleda bele ovčice, ki se pasejo na mehkem mahu. O kako so mu všeč drobni pastirci, kako šele hlevček z božjim Detetom, Jožefom in Marijo. »Kaj je vendar to?« vzklikne ves prevzet od ganotja. Nejko pa mu kratko odvrne: »Jaslice«.

Ko je vse dovršil, mu je vneto razlagal, kaj vse to pomeni, saj je vedel, da sta Tito in njegov oče brez vere. Tito je zvesto poslušal Nejka, ko mu je pripovedoval, kako je bilo tisto noč, ko se je rodil Jezušček, kako so prepevali angelci in hiteli ljudje molit svojega Zveličarja. Povedal mu je tudi, da je nocoj sveti večer in da bo šel opolnoči k sveti maši.

Tito bi poslušal vso večnost, toda moral je domov. Teta bo najbrž kmalu prišla. Še prej pa je prosil Nejka, da ga naj počaka opolnoči na cesti. Sklenil je, da na vsak način ubeži k sveti maši. Nejko pa je bil vesel, da je rodilo njegovo pripovedovanje obilen sad.

Tito je šel kmalu spat, a ni zatisknil očesa. Slišal je, kako je prišel oče v sosednjo sobo, ugasnil luč in se spravil spat. Ravno tako tudi teta.

Ves čas ni zatisknil očesa. Ko je ura odbila enajst, se je oblekel ter se tiho splazil skozi očetovo sobo po stopnicah do hišnih vrat. Dobro je vedel, kje visi ključ. Snel ga je, odklenil vrata in skočil na cesto. Nejko ga je že čakal. Ko sta prišla do cerkve, je bila ta že vsa razsvetljena. Tito še ni videl kaj lepšega.

Pričela se je sveta maša. Zadonele so orgle in oglasil se je lepo ubran zbor ter zapel hvalnico svojemu Novorojenemu Rešitelju. Titu se je zdelo, kakor da pojejo angelci ob hlevčku v Betlehemu, o katerem mu je prej pravil Nejko.

»Sveta noč, blažena noč — — —«

Sredi maše naenkrat zacinglja zvonček in mašnik povzdigne presveto Telo Zveličarjevo. Tito ni vedel, kdaj je bil na kolenih. V njegovem srcu je zasijala luč. Vedel je, česar še ni slišal. Klečal je in molil prvič v življenju.

Ko so že vsi odšli, je Tito še vedno klečal in molil. Nejko ga je moral opozoriti, da je čas za odhod.

Med potjo domov nista spregovorila nobene besedice, saj je imel Nejko že toliko pameti, da je vedel, kaj se godi v Titovi duši. Zato ga je raje pustil v miru, naj sam razmisli vse. Tiho, kakor prej, je prišel Tito nazaj v posteljo.

Drugi dan je pogumno stopil pred očeta: »Očka, ti ne veš, kako je bilo snoči lepo v cerkvi. Šel sem, četudi sem

vedel, da boš hud. Danes pa pojdiva oba. Ko je snoči vzdignil oni gospod neko okroglo stvar nad glavo, je stopilo iz nje v čudoviti svetlobi prekrasno Detece, ki je imelo prebodene roke in noge. Prav milo me je pogledalo in nisem vedel, kdaj sem bil na kolenih. Zdaj pa pojdiva oba v cerkev, ker je božič in se je za nas rodil Jezušček v mrzlem hlevu.◀

Oče ni prebledel kakor navadno, kadar ga je sin povpraševal ali mu pripovedoval o svetih rečeh. Čudovita moč se je zbudila v njem, ki mu je prigovarjala, naj sledi sinu. Ničesar ni odgovoril. Spomnil se je, kako je bilo nekoč prijetno, ko je bil še majhen. Zelo rad je postavljaj jaslice, in kako se je vedno veselil božiča! In zdaj že dvajset let ni bil v cerkvi. Tudi svojega sina ni puščal nikamor samo zato, da ne bo kaj slišal o veri. Toda milost je močnejša od narave. Odločil se je in šla sta. Po dvajsetih letih je zopet klečal v cerkvi pri svojem sinu, ki ga je izpreobrnil.

Tito je od tedaj smel ostajati v razredu pri verouku in kmalu je prejel svete zakramente.

Leta so brzela. Veselo, toplo in prijetno je bilo pri Titovih. V družini je kraljeval Kristus s svojo ljubeznijo.

Po petnajstih letih je postal Tito mašnik. Prav na božični dan je daroval Bogu svojo prvo najsvetejšo daritev in prav na božični dan je blagoslovil svojega srečnega očeta s svojim novomašniškim blagoslovom.

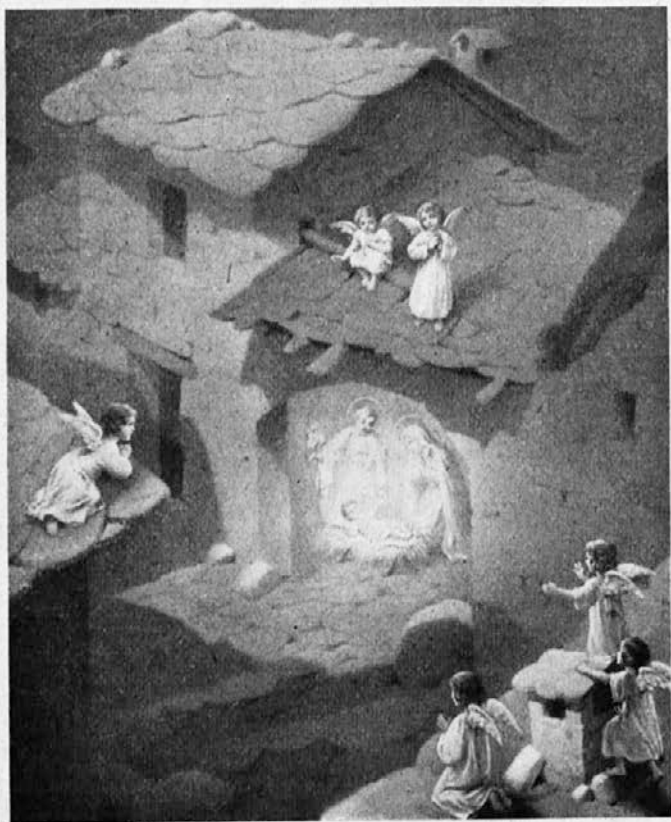

Miško Miškec:

Božič

*Božično se drevesce
razkošno blešči,
v jaslicah mali
Jezus leži.*

*Napolnilo hišo
je sveto veselje ...
K jaslicam bratec
sestrico pelje.
In pojeta ljubko
kot angelčka dva ...
Hišica cela
je polna neba ...*

*Romajmo v Betlehem
s srčecem vnetim
in pridružimo se
angelčkom svetim.*

*Tam poklonimo se
Jezuščku vsi,
da blagoslov nam
svoj podeli.*

P. K.

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

»Ko ga je pes naskočil, je izdajalcu
nož odletel . . .«

»Moja pridna Kimi, rešila si mi življenje! Takoj proč od tega prekletega kraja!«

Ko pa se hoče dvigniti, začuti, da je vse huje ranjen nego je spočetka mislil; moral je nadčloveško napeti vse svoje sile, da se je priplazil do sani.

»Kimi, zdaj pa le! Zaupam ti svoje življenje, ti pa pokaži, da si takega zaupanja vredna!« Tedaj pa se spet nezavesten zruši na medvedjo kožo na dnu sani.

Kimi je zavihnila ustne, kakor da bi se od ponosa zasmejala, potem pa se je postavila na čelo vprege, ugriznila pse v ušesa in vprega se je znova pognala preko neizmerne stepe.

Tedaj pa se je med tujcem in psom razvnela borba na življenje in smrt. Ko ga je pes naskočil, je izdajalcu nož odletel in moral se je braniti le z udarci in brkami. Kimi je tulila od bolečin, a je zato še bolj pobesnela in podvojila svoje naskoke, tako da se je tujec kmalu valjal po snegu in umiral. Tedaj pa so se mu ostri pasji čekani zadržali v vrat. Izdajalec je prejel kazen za svoj zločin in izdihnil.

Zdaj pa se je Kimi sklonila nad svojega gospodarja in mu narahlo lizala obraz, zraven pa žalostno cvilila. In Badluk je počasi odprl oči. S težavo se je osvestil in zagledal tujca na tleh ne daleč stran. Požal je psa, svojega zvestega prijatelja.

3. Ven iz moje kože!

Divjal je snežni vihar: leden veter je prihrumel od severa in se podil z grozno brzino. Gnal je pred seboj pršič, ki je ležal po ledu severnih morij in njihovih obalah, ter naredil iz njega nekakšen leteč zastor.

Sredi tega divjega viharja pa se je nekdo boril na življenje in smrt.

Izgubil se je v neizmernih belih planjavah in zdelo se je, da ga bo zdaj premagal in uničil divji vrtinčasti vihar. Vedel je, da je poletje blizu. Pred dvema dnevnoma je odrinil iz vasi Dubantovo jezero, da poišče neko eskimsko vas.

Šlo je vse po sreči, dokler mu niso psi, ki jih je bil kupil in se nanj še niso navadili, ušli in s seboj odpeljali sani s šotorom in živili. Ostal je sam, brez hrane, brez strehe.

Vkljub temu je pogumno nadaljeval svojo pot, a nenkrat je zdivjal snežni vihar in tedaj se je resno bal, da nikoli ne pride na svoj cilj.

Nenadoma pa se mu je v srcu užgala lučka upanja: ni li iz daljave skozi bučanje viharja, zaslišal cingljanje pasjih zvončkov? Napeto je prisluhnil. Ne, ni se varal! Njegova vprega se vrača, rešen je!

In res je skozi snežno viхро zagledal črno črto, ki se je v daljavi premikala.

Pa je tudi res bil skrajni čas. Že od ranega jutra ni imel grizljaja v ustih in dolge ure se je obupno boril z viharjem, ki mu je zapiral sapo, s snegom, ki ga je hotel kar podreti in mu butal v oči, da so ga pekle, kot da bi mu kdo vanje zabadal razbeljeno železo.

Zdaj pa je vprega zopet tu in stopa proti njemu, sicer počasi, pa gotovo.

Tako je bil ganjen, da so mu kar noge odpovedale in je padel na kolena. Sklenil je roke in s hvaležnim srcem molil:

»O Srce mojega Zveličarja, ki bediš nad nami ubogimi misijonarji, bodi zahvaljeno! Apostolsko Srce Jezusovo, zapam vate!«

Vprega je bila samo še kakih sto metrov proč. Mož je z vso silo grla in pljuč začel pse klicati. In izmučene živali, pokorne človeškemu glasu, so počasi stopale proti njemu. Čelni pes ga je pozorno ogledal, potem pa mu po nagonu, ki se nikoli ne vara, začel lizati roke in se mu stisnil k nogam. Mož pa ga je ves presenečen pogledal. Ne, to niso njegove sani in psi niso njegovi psi!

Toda kako naj vprega na kar čudežen način pride k njemu, tukaj sredi ledene pustinje?

Bil pa je preveč truden, da bi si s takimi vprašanji belil glavo, zato se je opotekel proti sanem, da si poišče troho živeža. Mahoma pa od presenečenja glasno krikne: na dnu sani negibno leži Eskim, otrpel od mraza in z okrvavljeno obleko! »O sveta nebesa! Kakšna žalostna zgodba pa je spet to?«

Sklonil se je naprej in položil Eskimu roko na srce. Še bije! Malo toplote in nege, pa si bo gotovo še opomogel! A kaj, ko mu zdaj ne more prav nič pomagati! Najbolje bo, da čim prej dospe do kake vasi; psi pa mu bodo s svojim nagonom pokazali pot do nje.

Pometel je sneg, ki je ranjencu pokrival oči in nos. Eskima zavil v medvedjo kožo, na kateri je ležal, poiskal živeža izstradanim psom, jim obvezal krvaveče tace in še sam pojedel pol škatle konzerve in en prepečenec. Čez dobre četr štiri ure so bili psi že toliko spočiti, da bi lahko odrinili. Mož je sedel na sani in prijel vajeti v roke. Povrnila se mu je vsa odločnost in vse upanje.

Kam naj krenejo? Ni vedel odgovora, a srce se mu je obračalo k blaženi Devici in molil je potihem: »Mariji brezmadežna, moja zaščitnica in Mati, tebi se izročim.«

Prekrižal se je in dal znak psici Kimi, ki je že nestrpno bevskala. Še je bučal veter, a že je bilo čutiti, da njegova moč vse bolj pojema in da bo vihar kmalu ponehal.

Kimi je priganjala pse, da so urno tekli. Čeprav je moža še vedno slepil sneg in so mu od mraza otrpevali udje, je bil vendarle trdno prepričan, da pridejo do zavetja, saj so nekateri znaki jasno govorili, da ni daleč vas. In res so se pokazale rahle vzpetine, raztresene tu in tam, ki bi jih mogel imeti za snežene kopice, a bili so eskimski igluj, posejani po ledeni planjavi.

Mahoma se vprega ustavi pri eni takih kopic in psi začno vsi naenkrat veselo lajati.

In še preden se je mož otresel začudenja se je ledena klada, ki je zapirala vhod v koč, rahlo razmaknila in skozi luknjo je smuknila na plan kakih štirideset let stara žena.

Mož se ni varal; res je bila mati fanta, ki je ležal na dnu sani.

»Mati,« reče zbegani ženi, »pripeljal sem ti sina.«

Kakor po nekem nagonu nezaupnosti je stopila nazaj in stisnila k sebi Vomo, kakor da jo hoče braniti. Ko pa je pogledala na sani, se je takoj odločila; spoznala je Badluka.

Ne da bi si še kaj rekla, sta se duhovnik in mati razumela in odnesla otrplo Eskimovo telo v iglu ter ga položila na medvedje kože.

Mati se je sukala okoli svojega sina, tujec pa je šel izpreči pse, nakar je sani potegnil v stajo, poleg koč. Ko se je vrnil, Badluk še vedno ni odprl oči. Sočutno se je sklonil nad njim, mu s snegom drgnil otrple ude, mu slekel zmrzlo obleko in mu z mlačno vodo izpral rane.

Prišla je k njemu tudi Voma. Ko je tujec negoval njegova brata, se mu je polna hvaležnosti nasmehnila. Kakor da mu je sončni žarek posijal v dno srca, tako se je belcu zdel ta nedolžni smehljaj male Eskimke.

Ganjen je sklenil roki in zašepetal: »Hvala ti, moj Bog! Hvala ti za ta drobec sreče, ki si mi ga naklonil!«

V tem hipu se Badluk zgane in zamomlja nekaj besed brez prave zveze. Takoj se mati vrže na kolena k svojemu sinu, mu glavo nasloni na srce in zaihti. Nato pa se obrne k beleu in ga vpraša:

»Kdo si, tujec?«

»Služabnik božji sem in prišel sem k vam zato, da z vami delim vašo bedo in žalost ter vas napravim srečnejše.«

»Toda kako je prišlo, da si mi pripeljal mojega sina v takem stanju?«

»Najbrž je bila božja volja, da sta se najini poti križali,« odvrne misijonar. »Izgubil sem se v neizmernih ledenih planjavah, tedaj pa me je zalotil snežni vihar. Bil sem brez psov in brez živil in sem že mislil, da bom moral umreti, ko naenkrat srečam pasjo vprego. Psi so kar cepali od lakote in utrujenosti, ranjene tace so na snegu puščale krvave sledove, na dnu sani pa je ležal tvoj sin, napol zmrznjen in z ranami pokrit. Odstranil sem mu sneg z oči in nosu, ga zavil v medvedjo kožo, nakrmil pse, jim obvezal tace s koščki kože morskega psa, pa nas je Bog srečno pripeljal do tvojega igluja.«

»Kdo pa je mojega otroka tako strašno zdelal?«

»Ne vem,« reče duhovnik zamišljeno, »prav nič si ne morem misliti, kdo bi to bil.« (Dalje.)

Pikec in Pocec

(Piše urednik.)

Nesrečna riba z odprtim gobcem je par trenutkov vsa obupana mirovala, kot da razmišlja vso grenkobo svoje strašne usode. Nato se je pa v nemi tugi stresla, pri čemer sta naša dva dična gospodiča zletela z njenega hrbta na tla.

Ko sta Pikec in Pocec pobrala svoje koščice in se okrenila — ni bilo nobenega sledu več o požrešni morski pošasti. Težak kamen se jima je odvalil od srca, ko sta pomislila, da sta zopet izven nevarnosti.

»Vse se mi zdi, da sva že blizu podmorskega kralja. Poglej tole stezico! Stavim, da pelje na kraljev dvor.« S temi besedami je spodbudil Pocec svojega bratca, da je stopil z njim na dozdevno stezico. Nato sta v brezskrbnem kramljanju nadaljevala svojo pot.

»Veš, ljubi moj bratec,« pravi Pikec, »ne gre mi v glavo, kako si mogel priti na tako srečno misel in vreči tisti zijalasti ribi palico v gobec. Odkrito ti povem, da bi jaz nikdar ne prišel na tako odrešilno misel. Ali ti je to zvijačo res svetoval sam nadangel Rafael.«

Pocec malo pomisli, potem pa pravi: »Svetemu nadangelu Rafaelu se imam pač zahvaliti, da sem se spomnil na zgodbo o zamorčku Kohiju, ki jo je lani za božič povedala babica.«

»O zamorčku Kohiju? Te zgodbe se ne spomnim...« meni zamišljeno Pikec.

»Rad verjamem, da se je ne spomniš. Midva z babico sva bila prehlajena in sva doma grdo ‚krehala‘, ko ste vsi drugi šli k polnočnici. Zaspati nisem mogel — pa sem se splazil k babici in jo milo prosil, naj mi pove kako lepo zgodbico.«

»In povedala ti je o črnem Kohiju?«

»Da, tako je. Kratka zgodbica je to, pa zelo, zelo počna.«

»Ljubi Pokec, lepo te prosim, povej mi jo!«

Pokec, ki je bil zelo blagega srca se tej mili prošnji ni mogel upreti in začel je pripovedovati.

»Pred sto leti je živel v Afriki ob reki Nil lep, črn deček, ki mu je bilo ime Kohij. Njegovi starši so bili grdi pogani, prav tako njegovi bratci in sestrice. Skrivaj je zahajal ponoči v tri ure oddaljeno vas, kjer je živel pobožen misijonar in nesrečne pogane poučeval o pravi veri. Kohij je bil bister dečko. Verouk mu je šel zelo hitro v glavo, zato mu je misijonar podelil sv. krst in sv. obhajilo. Kako blažen je bil črni fantič, ko je sredi noči stopil v njegovo dobro srce prvokrat božji Zveličar. Drugo jutro pa je bil joj. Deček se je vrnil domov, ko so bili vsi domači vsak pri svojem opravilu. Oče je držal v roki bič in se je grdo režal, starejša brata sta skočila na Kohija, ga zvezala in položila na tla. Debel zamorec je udaril na boben in va-

Modri zamorček Kohij in požrešen krokodil.

ščani so pridrli iz svojih koč, da bodo navzoči pri kaznovanju predrznega kristjančka. Oči so se jim škodoželjno bleščale, ko so zrl pred seboj nežno Kohijevo telesce in strahotni jermenasti bič v očetovi roki. Pa stopi tedaj med zbrane poglavar tiste zamorske vasi in zakliče s surovim glasom: »Stoj! Ne dotakni se dečka z bičem! Naredimo raje našim nilskim bogovom veselje. Darujmo jim Kohija!«

»Kakšni so pa tisti nilski bogovi,« prekine Pikec govornika.

»Nilski bogovi so krokodili. Premisli, ti nesrečni črnici častijo krokodile po božje.«

»Kaj so torej storili s Kohijem?« vpraša nestrpni Pikec.

(Dalje.)

Sveta nazareška družina.

Pošta malega Jezusa

Dragi otroci Marijinega vrtea, bratci in sestrice!

Nikar ne mislite, da Marijin vrtec v Žičah spi. Nikakor ne. Tudi pri nas smo naročeni na krasni list »Luč« in že komaj čakamo, kdaj nas pride obiskat.

Vsaka tretja nedelja je naš dan, katerega že komaj pričakujemo. Zjutraj imamo med sv. mašo skupno sveto obhajilo, popoldne v cerkvi govor č. g. voditelja, nato sestanek v dvorani, pri katerem se prav dobro zabavamo. Na sporedu je molitev, petje, govor, deklamacije, nazadnje pa še zabavne igrice, od katerih se vračamo prav veseli in dobre volje na svoj dom. Imamo dva odseka: evharističnega in misijonskega. Evharistični odsek skrbi za večkratni prejem sv. zakramenta. Zanimivo je bilo posebno na praznik presv. R. T., kako smo deklice v belih oblekah in s košaricami in cvetjem, pa tudi s krasnim novim praporom, ki je bil prejšnjo nedeljo blagoslovljen, spremljale Najsvetejše v procesiji. Pri nas imamo dečki svoj in deklice svoj prapor. Pa tudi misijonski odsek se kaj dobro

razvija. Lansko leto je naš misijonski odsek odkupil enega zamorčka, deklico, z imenom Terezija. Zbira rabljene znamke. In tu in tam zbira kakšne darove in jih pošlje za misijone. Vsako leto, ko je prvo sv. obhajilo, imamo navadno tudi sprejem novih bratcev in sestic v Mar. vrtec.

In tako naš Marijin vrtec narašča vedno v večje število. Prav posebno pa se še spomnimo na god č. gospoda voditelja.

Srčno Vas pozdravljamo Vaši mali

prijateljski iz Zič.

Iz Rake.

Dovolite, da se tudi mi Račani zopet enkrat oglasimo v vašem prelepem lističu »Lučič«.

Nikar ne mislite, častiti g. urednik, da na Raki ta vaš prelepi listič še ni poznan; če tako mislite, se pa hudo motite, kajti nas raških lučkarjev je tudi že močna četa. Okoli stodeset nas je. Ker smo vsi lučkarji in lučkarice Jezusovi in Marijini, bomo za naš listič poskrbeli, da dobi čim več prijateljev.

O naslovni sliki povemo tole: Jezus drži v rokah luč, znamenje lučke, obilne milosti, ki nam jih ponuja. V drugi roki drži ključ nebeških vrat. On sam hrani ta ključ; nikomur ne bo odprl nebeških vrat, kakor tistim, ki njega ljubijo, izpolnjujejo njegove zapovedi in prejemajo obilne milosti, ki nam jih ponuja. Pred njim pa klečita deček in deklica. Jezus ju blagoslavlja in jima govori: Pridita k meni, jaz sem Luč in kdor hodi za menoj, bo imel Luč večnega življenja v sebi.

To smo vam sporočili, da boste vedeli, da Račani nismo zaspani.

Vam in vsem lučkarjem pošilja pozdrave

Lučkarica N. J.

Z Dobrove.

Odkar sem začela hoditi v šolo in to je že tretje leto, sem naročena na »Luč« in jo prav rada berem. Samo ne vem, kakšna sem! Najbrž sem premalo pridna, ne izpolnujem Jezusovih dni, ker imam predaleč v cerkev in v šolo — celo uro. Včasih je prav nerodno, posebno kadar je slabo vreme in pozimi. Gremo pa vseeno vsi vedno v cerkev. Bomo pa imeli večje zasluženje pri Bogu. Kajne!

Teško sem se pripravila, da Vam pišem. Zelela sem Vam pa že dolgo in dolgo sem se pripravljala. Zdaj, ko je prvi led prebit, se bom poskusila večkrat oglasiti. Saj je toliko zanimivega na Dobrovi.

Ambrožič Helena,

učenka III. razr. osnovne šole na Dobrovi.

Odgovor: Draga Helena! Trdno skleni, da boš z novim letom začela »Jezusove dneve« natančno izpolnjevati kljub vsem oviram. Lepo prosim!

Rakovniški člani družbe sv. Alojzija.

Predragi gospod urednik!

Prepričali se boste, kako draga nam je »Luč«. Vedno smo njeni naročniki, dasi smo že prerasli rod, kateremu je predvsem namenjena. Mi vedno zvesto živimo ob njeni topli svetlobi.

V salezijanskem konviktu na Rakovniku smo člani družbe sv. Alojzija. Družba ima nalogo, da člani vzajemno delujejo s predstojniki in skrbe za lepo in prijetno življenje. To je delo nas samih in zato nam je tem ljubše, ker smo sami nad seboj delavni in drugim v spodbudo.

Prošimo, blagovolite priobčiti sliko v »Luči«, da bodo tudi mlajši videli, kakšen je rod, ki je zrastel z lučjo ob »Luči«!

Predsednik: Verdelj Ivan.

Drenovgrič pri Vrhniki.

Prvikrat Vam pišemo iz naše vasi, a ne veselo, ampak žalostno novico. Zapustili so nas g. dekan Janez Kette, ki so bili tudi naš katehet. Ko so bili zadnjikrat v šoli, so dali vsakemu lepo podobico. G. dekan so nam prinašali »Luč«, na katero nas je mnogo naročenih in ki jo tako radi čitamo. Spominjamo se vseh izletov in taborov Marijinega vrtea, katere so g. dekan napravili tako prikupne.

Ko so odhajali, smo se vsi otroci in veliki zbrali pred šolo. Čakali smo v snegu, a nihče ni godrnjal, saj smo čakali dobrega kateheta in duhovnega očeta. Ko smo zagledali avto, je vse prevzel nemir. Avto se je polagoma ustavil med gručo in g. dekan so izstopili. Eden izmed mož se jim

je kratko zahvalil in želel srečo v novi fari, potem pa še moj bratec Andrej. G. dekan so imeli solze v očeh, tudi mi Drenovci. Mala Jožica jim je dala šopek rdečih nageljnov. Dejali so nam še: »Zbogom« in avto se je začel pomikati. Na licih moških in vseh je ležala velika žalost. Vzklikali smo jim: »Zbogom, zbogom!« in avto z ljubljениm g. dekanom je izginil.

Tako se slovensko ljudstvo poslavlja od svojih duhovnikov.

Ciril Jelovšek,
učenec V. razreda.

Naši rajni prijateljčki

† Janko Jerina. Ob koncu šolskega leta, 19. junija zjutraj, nam je utrgala smrt kar nenadoma iz naše srede Jankota; star je bil deset let in hodil je v četrti razred. Vsi smo ga imeli radi; stregel je vsako jutro pri sv. maši. V petek je bil še ves vesel v šoli, v soboto pa je izdihnil svojo nedolžno dušo. Nanosili smo mu cvetja in vence. Sedaj se raduje pri nebeški Mamici in moli za svoje starše

ter streže Jezuščku, ki ga je tako rad prejemal v svoje srce. Bil je priden in poslušen; svoje starše je zelo ljubil. Bil je tudi naročen na »Luč« in jo je z veseljem prebiral. Že njegov pogreb je pokazal, kako radi smo ga imeli. Še rajši pa ga je imel Jezušček, ki ga je poklical v nebeško domovino.

Ivan Molk,

učenec IV. razr., Dol. Logatec.

† **Pepelnak Pavla**, učenka 3. razreda v Ponikvi ob južni železnici. — Naše sestrice Pavlice ni več! Odšla je k Bogu v nebeški vrt. Bila je članica Marijinega vrtca. Kako smo bile žalostne, ko se je naselila v našo hišo davica! Vse tri smo ležale bolne, a najhuje je bilo Pavlici. Potrpežljivo je prenašala bolezen. V četrtek, dne 13. decembra 1934, zvečer jo je Bog po pobožnem prejemu sv. zakramentov poklical k sebi. Angeli so njeno dušo nesli pred božji prestol, ker je tako rada prepevala pesmico: »Mavrica pisana, božji prestol, angelčki hodijo gor in pa dol«. V beli obleki je ležala na mrtvaškem odru, posuta z jesenskim cvetjem. Najbolj žalostna je bila ločitev od nje, ker je na zadnji poti nismo smele spremljati ne sestre ne součenci. Samo atek in mama in g. župnik so jo spremili do groba.

Pavlica! Ti si zdaj tam gori nad zvezdami med angeli pred obličjem Najvišjega. Ozri se na nas, ki smo te ljubili. Izprosi nam pri dobrem Bogu, da tudi mi pridemo nekoč za teboj uživat večno radost. — Pepelnak Pavla je bila zvesta naročnica »Luči«, katero je prav rada prebiralala.

Minka Pepelnak,

učenka IV. razr., Ponikva ob juž. žel.

† **Vido Ivan Samsa**. V nedeljo zjutraj, 10. januarja 1937, ob 5. uri je mirno v Gospodu zaspal naš bratec Vido Ivan. Bil je član Marijinega vrtca v Velikih Laščah. Ko je ležal obsut s cvetjem na mrtvaškem odru, so ga prišli pokropit č. g. kaplan in gospodične učiteljice ter velike trume otrok in odraslih, tako da je bila ves čas polna soba. K večnemu počitku so ga odnesli štirje mladeniči. Pogreb se je vršil s sv. mašo. Med sv. mašo je molila šolska mladina. Nato smo rajnega prijateljčka spremili na pokopališče: oba čč. gospoda, vse učiteljstvo kakor vsi šolarji, Marijin vrtec s praporom in mnogo odraslih ljudi; položili smo njegovo truplo k že prej umrlima dvema bratcema k večnemu počitku. Vsi trije se zdaj radujejo pri Bogu.

Bogomir Joško Samsa,

učenec 2. razr. lj. šole v Velikih Laščah.

Moji predragi čitatelji »Luči!«

Naš listič se čudovito hitro širi. Prve štiri številke so popolnoma pošle. Ker pa je vsaka številka celota zase, vas lepo prosim, da širite »Luč« z vso gorečnostjo. Od 5. številke do konca leta stane »Luč« le tri dinarje. To vsoto bo pa res prav vsakdo zmogel. — Postanite apostol »Luči« in delajte in prigovarjajte. Pokažite jim listič, kako lep je in kako privlačen. Vsi skupaj bomo lahko ponosni, če bomo od 5. štev. dalje razpošiljali 30.000 izvodov »Luči« med slovenski mladinski svet.

Ljubljana ni! Na praznik sv. Treh kraljev (6. januarja) bodo ob štirih popoldne položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« evharističnemu božjemu Detetu na oltar. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Vključeni bodo med darovalce le tisti otroci, ki so izpolnjevali lističe vsaj en mesec v tem letu. Kdor more, naj kak svoj listič pošlje

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.